

Praha-Žižkov, 16. 6. 2024
P. Jareš

Bůh nás hledá

L 15,1-10

Hledáme něco, co nemáme, nebo co se nám ztratilo. Bůh hledá nás lidi, protože jsme se mu ztratili na svých špatných cestách. Máme sklon vést způsob života, který neodpovídá původním Božím záměrům s námi. Bible takový způsob života nazývá hřích. Ty kdo tak žijí nazývá hříšníky. Jako hříšníky nás Bůh hledá tak, že poslal do světa svého jednorozeného Syna Ježíše. A také tak, že prostřednictvím Ježíšových učedníků šíří mezi lidmi zprávu o tom, co prostřednictvím Ježíše pro hříšníky udělal.

1/ Ježíš k sobě přitahuje ztracené lidi. Do Ježíšovy přítomnosti přicházelo mnoho lidí, kteří vedli špatný život. Mezi těmito hříšníky byli i celníci. Vybírali daně a všelijaké poplatky pro Římany, v jejichž područí tehdy Židé žili. Systém vybírání daní byl nastaven tak, že výběřčím umožňoval značné osobní obohacení na úkor plátců. Zkrátka se vědělo, že celníci obírají lidi. Tito a další hříšníci přicházeli k Ježíšovi “... , *aby ho slyšeli.*” (L 15,1 ČEP) Lidé, kteří žili morálně špatné a pochybné životy přicházeli naprosto dobrovolně k Synu Božímu, který byl úplně bez viny. Pozoruhodné je, že zcela spravedlivý Ježíš působil na hříšníky tak, že ho chtěli slyšet. Čím to? Když americký kazatel D. L. Moody (1837 - 1899) řídil v Chicagu svou nedělní školu, jeden chlapec musel vždy ujít několik kilometrů, aby se tam dostal. Kdosi se ho ptal, proč nechodí do jiné nedělní školy, kterou má blíž. Jeho odpověď by jistě mohli použít i celníci a hříšníci z našeho příběhu: “ Protože tam mají člověka rádi. ” Ti lidé museli z Ježíše vycítit, že mu na nich záleží. Jeho slova jim nepochybně dodávala naději, že by mohli vyjít ven ze svých hříchů a začít žít tak, jak se líbí Bohu. Každé společenství křesťanů by mělo usilovat o to, aby bylo prostředím, kde je atmosféra Ježíšovy lásky ke ztraceným. Pak mohou lidé přicházet proto, že chtějí Ježíše opravdu slyšet. Pak mohou být opravdu otevření vůči tomu, co jim Ježíš do jejich životů chce říct. My všichni můžeme být vůči němu takto otevření. Vždyť v jeho slovech je ta pravá naděje i pro beznadějně případy!

2/ Ježíšův vztah ke ztraceným popuzuje samospravedlivé. Celníci a hříšníci přicházeli k Ježíšovi, aby ho slyšeli. Pak tu ale byli farizeové a zákoníci, které Ježíš také zajímal, ale spíš jako někdo, koho chtěli hodnotit. Farizeové představovali nejpřísnější směr židovského náboženství. Byli přepečliví v dodržování všech psaných i nepsaných zákonů židovství. Zákoníci byli znalci a učitelé Božího zákona. S těmito lidmi si Ježíš většinou nesedl a měl s nimi problémy. Žili v dojmu, že vedou ten správný život a vědí, jak by věci měly podle Zákona být. Měli sklon pokládat sami sebe za spravedlivé. Ti kritizovali Ježíše za to, že se stýká s hříšníky. Reptali: “*On přijímá hříšníky a jí s nimi!*” (L 15,2 ČEP) Jíst s někým v tehdejší židovské kultuře nebylo jen tak. Vyjadřovalo to

přijetí a uznání osoby, se kterou člověk jedl. V Bibli jsou varování před blízkými vztahy se špatnými lidmi. To proto, že špatná společnost může mít na člověka špatný vliv (např. Ž 1,1; Př 13,20). V jistém smyslu tedy měli farizeové a zákoníci pravdu. Avšak Ježíš měl silnější vliv na hříšníky, než oni na něj. Byl pro ně motivací k nápravě života. Farizeové a zákoníci byli také ztracení, ale jinak, než ti nápadní hříšníci. Jejich problémem bylo, že se mylně pokládali za spravedlivé před Bohem. Byli pyšní na to, že jsou lepšími lidmi, než vyložení hříšníci (sr. L 18,9-14). Od takových si udržovali odstup a měli vůči nim odpor. Tento přístup farizeů však hříšníky k nápravě nepovzbuzoval. Jak asi působí na hříšníky naše společenství věřících?

3/ Bůh má ale obrovskou radost, když hříšníci činí pokání. Ježíšova otevřenost vůči hříšníkům samozřejmě neznamenal, že by jejich hříchy schvaloval. Byl to však způsob, kterým ztracené hledal a pomáhal jim vrátit se na správnou cestu. Pomáhal jim činit pokání. Činit pokání znamená přehodnotit své jednání ve světle Božích přikázání; změnit své postoje, své smýšlení; odvrátit se od zlých myšlenek a činů k dobrým. Bůh a všichni, kdo k němu patří, mají nesmírnou radost z toho, když někdo projde tímto životním obratem. Ježíš to zde svým protivníkům ukazuje na dvou podobenstvích. Stejně jako se pastýř raduje z jedné nalezené ovce ze sta, která se mu ztratila, raduje se i Bůh z jednoho kajícího hříšníka více, než z 99 spravedlivých. Tedy lidí, kteří už jdou po správné cestě, nebo se domnívají, že pokání nepotřebují. Raduje se z kajícího hříšníka stejně jako žena, která našla svou ztracenou stříbrnou minci. Ani v jednom z těchto případů nechce šťastný nálezce zůstat se svou radostí sám, ale dělí se o ni se svými sousedy a přáteli. I Bůh se o svou radost z nalezení ztracených lidí dělí s ostatními. S anděly v nebesích. S námi jako učedníky Ježíše Krista, když můžeme být u toho, jak se někdo vrací k Bohu. Obzvláště se můžeme společně s Bohem radovat tehdy, když nás Kristus použije v životě druhého člověka jako svůj nástroj nalezení ztraceného. Oběma podobenstvími Ježíš svým protivníkům jaksi mezi řádky sděluje, že oni v tu chvíli nepatří mezi Boží přátele. Kdyby jimi byli, záleželo by jim na hříšnicích stejně, jako jemu. Bůh nečihá na naše selhání, aby nám mohl udělat kázání. Vyhlíží naše pokání, abychom se spolu s ním mohli radovat!

Shrnutí: 1/ Ježíš k sobě přitahuje ztracené lidi. Hříšníci ho chtějí slyšet, protože mu na nich záleží. Tak může a má na ztracené působit i společenství věřících. 2/ Ježíšův vztah ke ztraceným popuzuje samospravedlivé. Dráždí je Boží zájem o ty, kteří si to nezaslouží. 3/ Bůh má ale obrovskou radost, když hříšníci činí pokání. Jinými slovy: Raduje se, když nás najde, když se mu podaří přivést nás k obratu v našich postojích tím správným směrem. A dává nám příležitost, abychom se radovali spolu s ním. Jako ti, kdo sami činí pokání. I jako ti, které Bůh použil jako své nástroje k nalezení ztracených.